

Pohod tovarštva in spominov

Pohod »Tovarištva in spominov« je že tradicionalen. Tako so tudi letos pionirji od prvega do četrtega razreda osnovnih šol obiskali pomembne spomenike in postojanke iz narodnoosvobodilne borbe. Pionirji osnovne šole Oskar Kovačič, ki smo jih ujeli tudi v naš objekt, so prehodili Izansko, Orlovo in Peruzzijsko cesto in se potem ob dolenski železnici vrnili v šolo. Tam so pripravili, ob spomeniku pred šolo, tudi krajšo slovesnost.

NA SREDNJI ŠOLI ZA RAČUNALNIŠTVO

Praznično vzdušje ob kongresu ZKS

Na svojstven način so mladinci Srednje šole za računalništvo (prej VII. gimnazije Vič), obeležili ta dogodek.

Tako so v petek, 16. aprila pripravili prijetno presenečenje vsem, sošolcem in učiteljem. Na zavidljivi ravni so izvajali svojstven »Kulturni maraton« pod geslom »Mladici ustvarjalci se predstavljajo«.

»Kulturni maraton« je potekal na več ravneh – najprej po razredih ob razpravljanju o različnih aktualnih vprašanih mladih v naši družbeni praksi o temah, ki so jih pripravili učenci. V avli šole je bila predstavitev likovnih stvaritev dveh mladih avtorjev. Na komornem delu prireditve je 36 učencev izvajalo dela klasičnega glasbe; dijakinje poljske gimnazije so sodelovale z recitalom. In, ko je bil uradni program izrčpan, so dijaki dodajali še in še dela iz svojega repertoarja. Prireditev je bila od 9. do 12. ure. Na razgovorih za okroglo mizo o odnosu članov ZSMS do ZSMS kot družbenopolitične organizacije, o interesih in aktivnostih mladih, je sodelovalo približno 20 dijakov. V telovadnici so se predstavile skupine kitaristov, rock skupine, oktet, jazz skupina, harmonikarji, pevski zbor, kant avtorji, dramske skupine in plesni pari. Tu je prireditev trajala do 15. ure, saj je bilo nastopajočih prek 50. Zdi se, da so bili vsi zadovoljni in vsakomur se je utrnulo drobno doživetje: nastopajočim ustvarjalcem, pa tudi nam poslušalcem in gledalcem. Poslušalcev je bilo približno 500, nastopajočih pa nekaj nad 100: množičnost, vredna, da se dogaja še večkrat in kje drug-

je! Organizacija in izvedba »Kulturnega maratona« ob hotenju mladih in pomoči OO ZSMS nista bila poseben problem, še največji problem je bila uglasitev klavirja – saj je stal kar dosti denarja.

Nekaj izjav: **prof. Vanda Dolžan**, slavist: »Presenetili so s kvaliteto izvajanja najbolj zahtevne glasbe na različnih instrumentih, mladi pesniki pa z izvirnostjo in optimističnim pogledom na življenje. To potrjuje med drugim tudi to, da naše glasbene šole kvalitetno opravljajo svoje delo.

Brigita Domjan, dijakinja: »Za kratko oceno – Maraton je uspel – se skriva dosti več. V veliko premajhni učilnici smo se zbrali – obkolili pianino in dali duška našim glasbenim željam. Na dušo so nam pihali z nežnimi recitali, do konca razvel pa je Aleš Puhar s svojo virtuoznostjo na klavirju.«

Nives Mihelič, profesor matematike: »Dijaki so se učiteljem predstavili še iz drugega nam še neznanega zornega kota.«

Rihard Bonifer, dijak in predsednik OO ZSMS: »Na okrogli mizi se je pojavila ocena, da »mladinska organizacija sploh nič ne dela, da obstaja zato, ker mora in da bi bilo vseeno, če je ni bilo.« Izkazalo se je, da je večina učencev neinformiranih o dogajanju mladinske organizacije iz enostavnega razloga, ker predstavniki razredov ne hodijo na vsakotredenske sestanke. Tudi nezainteresiranost in pasivnost dijakov je med poglavitnimi vzroki za takšno oceno.«

Kam z našo matično knjižnico?

Naša matična knjižnica Prežihov Voranc se že takorekoč od svoje ustanovitve pred 24. leti spopada s prostorskimi težavami. Že vseh 24 let namreč dela v začasnih najemnih prostorih. Najprej je gostovala v Domu Svobode nasproti gimnazije in stare osnovne šole, kjer naj bi bila začasno dve leti, ostala pa je kar sedemnajst let. Zadnjih sedem let si bralci lahko izposojajo knjige v polkletnih prostorih nizke hišice ob Vrhovnikovi ulici last ljubljanskega komunalnega podjetja. Ker gre v tretje rado, spet išče prostor pod občinskimi stropovi – seveda bo zavetje gotovo spet začasno, vendar v knjižnici nimajo izbire.

Že decembra lani so namreč dobili odpoved sedanjega sedeža, saj bodo zaradi gradnje stanovanjskih blokov hišice ob Vrhovnikovi porušili. Tudi pri komiteju za družbene dejavnosti so to, da bo treba prostor za knjižnico najti, vedeli že več let, vendar do zdaj, ko voda že teče v grlo, niso kaj dosti naredili. Sedaj je treba na vrat na nos najti zavetje za knjige, knjižničarke in seveda tudi bralce.

Poudariti je treba, da ni vseeno, kje bo knjižnica, saj sta tako prva kot sedanja lokacija imeli široko zaledje bralcev in s tem omogočili krajano več krajevnih skupnosti in učencem osnovnih šol in ne nazadnje tudi cicibanom lahko pot do knjige.

Rednih bralcev je v matični knjižnici okrog 2.000, zanje pa je v knjižnici na voljo 22.000 knjig. »Pokrite« so krajevne skupnosti Malči Belič, Milan Česnik, pa tudi Rožna dolina, Trnovo, Murgle in še katera. Ni vseeno torej, kje bo knjižnica dobila prostor.

Vseeno pa tudi ni, koliko bo tega prostora, saj se knjižničarke, knjige in bralci zdaj stiskajo na 102 kvadratnih metrih, čeprav bi knjižnici s takim zaledjem bralcev in tolikšnim številom knjig pripadalo 1.400 kvadratnih metrov površine, da bi lahko knjižnica normalno poslovala. Knjižničarke pravijo, da bi bile zelo zadovoljne tudi z okrog 400 kvadratnimi metri. V tej nujni pa bodo vesele tudi v primeru, če bo teh metrov precej manj. To pa ne pomeni, da bi s tem, ko bodo za matično knjižnico našli kakšen prostor, lahko nanjo spet pozabili – tako kot dvakrat do zdaj. Ne samo, da je ne smejo pozabiti za nekaj let, ampak tudi za nekaj mesecev ne.

Priznati moramo, da je marsikatera krajevna skupnost in delovna organizacija v zadnjih letih

dobila lepe svetle poslovne prostore – morda precej večje, kot bi jih potrebovala in morda je bila ta potreba kdaj celo manjša, kot pa je zdaj v knjižnici.

Ne smemo zanemariti dejstva, da ta knjižnica vodi tudi svoje izposojevalnice v drugih krajevnih skupnostih v občini, pomaga pri delu desetim amaterskim knjižnicam, sama pa dela v slabših razmerah kot marsikatera od njih. Ni prav, da nekateri pozabljajo na svoje obveznosti, medtem ko na primer knjižničarke delajo marsikdaj tudi po deset ur, da naredijo vse, kar morajo (ali pa tudi ne) zato, da bi bralcem ustregle in s tem naredile kar največ, da bi knjižnica res služila svojem namenu.

Morda bo kaj prostora za »Prežihovega Voranca« v Iliriji, morda bo knjižnici ponudila prostor katera druga bližnja delovna organizacija. Vsekakor bo treba rešitev najti čim prej. Začasno in stalno. Knjižnica sama namreč v tem primeru ne more veliko pomagati, saj denarja, da bi nove prostore kupila nima. To pa seveda nikakor ne sme biti vzrok, da bi ostala pod milim nebom, saj vedno večje število bralcev potrjuje kako je potrebna in ne nazadnje tudi priljubljena.

Ob tem pa še ena informacija v zvezi s knjižnico. S prvim aprilom so vse ljubljanske splošno izobraževalne knjižnice začele delati drugače, kot do zdaj. Bralci namreč nič več ne plačujejo izposojevalnine za posamezno knjigo, ampak se morajo v knjižnico včlaniti in enkrat letno seveda plačati članarino. Tak način dela bo morda pritegnil večje število bralcev, posebno tistih, ki se jim je do zdaj izposojevalnina zdela prevelik izdelek.

Letna članarina je sicer 100 dinarjev, vendar jo pridni bralci »prinesejo noter« že po nekajkratnih obiskih v knjižnici. Glavni namen tega koraka je na vsak način želja, da bi se število bralcev in prebranih knjig povečalo, da bi knjige hitreje krožile med občani in s tem seveda obogatile njihovo izobrazbo in življenje.

Kako uspešen bo ta način dela, bo seveda pokazala prihodnost. Gotovo je, da za knjižnice to pomeni manj dohodka in za tiste, ki so knjige kupovale z denarjem od izposojevalnin, tudi manj novih knjig. Vendar pa je glavno poslanstvo knjižnice, da ima čim več bralcev in mora zato ugrizniti tudi v to (za nekatere) ne preveč sladko jabolko.

OB PONEDELJKIH IN ČETRTEKIH SE ZBIRAJO V TTL VIŠKI GODBENIKI

Še trobenta in klarinet, bo godbe za pet

ČETRTEKOV VEČER. Ne, priljubljeni radijski, ampak godbeniški, v sejni dvorani Tobačne tovarne.

Josipu Grgaseviču ni bilo treba dolgo čakati članov nastajajočega Pihalnega orkestra Ljubljana Vič Rudnik. Ko je opravil zadolžitve iz rubrike »deklata za vse«, je povabil godbenike na njihova mesta.

S še v papir ovitega dirigentskega stojala je s pogledi po notnih zvezkih, gibi proste roke, znaki taktirke in bogato mimiko skušal preliti s pomočjo glasbenih navdušencev skupek zvokov v himno, v koračnico in priljubljeno pesem. Ubogljivi in pozorni muzikanti so dajali med dvoranske zidove toliko bolj ali manj ubranih zvokov, kot je zmogla njihova orkestrska nepopolnost.

Brez krilavk, trobent in klarinetov orkester ne bo nikdar imel polnega zvena, je že mnogokrat razglabljal zagnani viški kapelnik, priznani glasbeni pedagog in član pihalnega orkestra milice. Le zakaj odrasli glasbeniki na teh instrumentih ne ovreže negotovosti in se znebijo lagodnosti, vrta

Kapelnik
Josip
Grgasevič

prvi med glasbeniki po svojih življenjskih spoznanjih in skuša najti način in sredstvo, s katerim bi v pihalni orkester pripeljal ta kader. Zato, da bo slavnostna pesem resnično zvenela slovesno, da bo razigrana koračnica potegnila za seboj razpoloženja željne poslušalce, da bo priljubljena popevka vzdramila s svojo milo melodijo. Vse to bo mogoče, ko bo imel Pihalni orkester Ljubljana Vič-Rudnik v sedanjem moštvu mladih navdušencev, tudi izkušene trobentarje, klarinetiste in druge manjkajoče glasbenike.

Janez Koprivc, bas, Dolgo sem si želel glasbeniškega znanja. Za to mo- jo željo je izvedel kapelnik in me vključil v glasbeno šolo. Rad hodim k pouku in na vaje. V orkestru je prijetno vzdušje in dobro se razumemo.

Bojana Kifnar, flavta, Štiri leta obiskujem glasbeno šolo. Pri godbi sem od začetka. Z Branko Rotar sva trenutno edini dekleti v orkestru. Z igranjem hitreje dojemam snov v glasbeni šoli. Domači pa menijo, da mi sodelovanje v tej obsežni glasbeni skupini ne bo škodilo.

Mladen Banfič, alt saksofon, Pet let že spoznavam zahtevnosti saksofona. V orkestru sem od ustanovitve. Dobro se razumemo, kljub različni starosti. Glasbeno poustvarjanje me sprosti.

Če je bil ob vseh teh mislih zadržan, drobno negotov, pa je ob omenjanju širokega kroga spodbujevalcev in privrženecv v občinski skupščini, zvezi kulturnih organizacij, glasbeni šoli, tobačni tovarni, vojaški in miličniški godbi, zgnila z njegovega obraza poteza dvoma v koristnost svojega napora in zbiranja mladih in starejših godbenikov ob ponedeljkih in četrtek zvečer.

Dobre volje, pristnega razpoloženja in srčnega prijateljstva je obilo med glasbeniki Pihalnega

Pihalni orkester Ljubljana Vič Rudnik bo imel kmalu ustanovni občni zbor. Med ustanovitelje se bodo vpisali: Vili Belič, Janez Čemažar, Mile Škrabar, Stane Bajuk, Ivan Koprivc, Josip in Goran Grgasevič, Stane Prijatelj, Ivan Turkovič in Rado Rijavec.

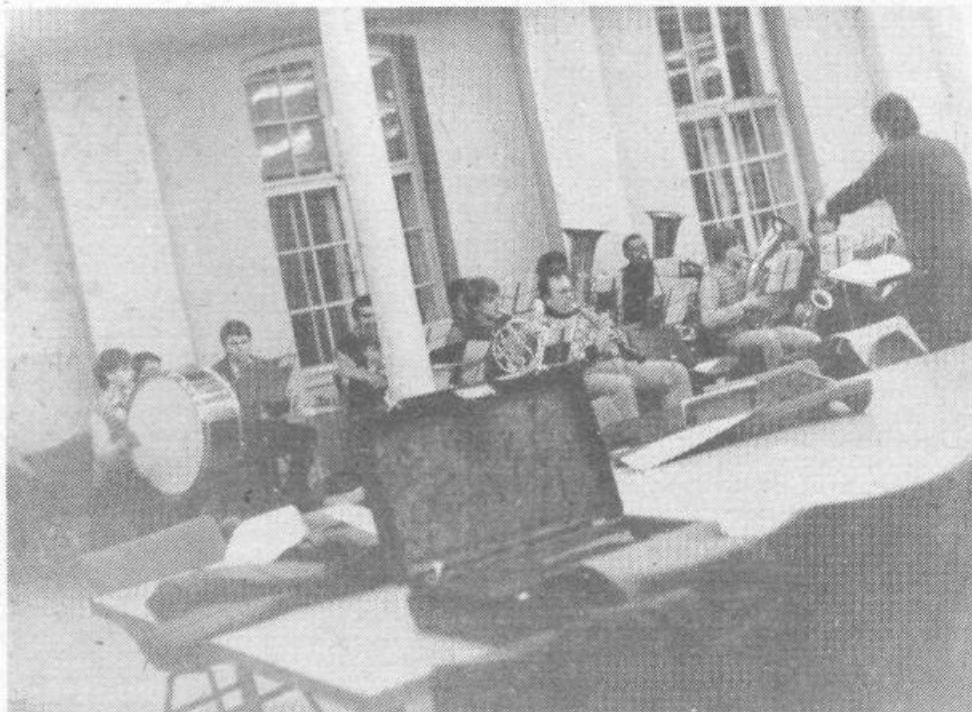
orkestra Ljubljana Vič-Rudnik. Zato so prepričani, da bodo prazni stoli kmalu zasedeni.

Kljub temu, da še niso posebno dolgo skupaj, da v kroniki še nimajo zapisanih vtisov s prvega nastopa in, da jih je premalo za popoln pihalni orkester, so vprašani prav radi povedali nekaj besed o svoji vključitvi v orkester ter o počutku v glasbeniškem kolektivu.

Aleksa Vencelj, pozavnist, Vidim, da se mladi trudijo in, da z zanimanjem spremljajo napotke dirigenta. Kot član pihalnega orkestra milice prihajam občasno na vaje. Vedno z željo, da bi orkester zaživel in uspel.

Igor Kulašič, bobnar, Prijetno je sodelovati v pihalnem orkestru. Tako imam zapolnjena dva večera v tednu. To je vsekakor koristnejše, kot gledanje televizije. Upam, da nam bo uspelo dobiti še manjkajoče glasbenike in, da bodo Vičani lahko ponosni na občinski pihalni orkester.

Pihalni orkester med vajo v sejni dvorani Tobačne tovarne